

העבודה היא חלק מגוף עבודות שהוצג בתערוכה "אימפרסיה" (2003) בגלריה ג'ולי מ. בת"א. העבודה צמחה מתוך אוירת אירועי הדמים וקורבנותיה של אינתיפאדת "אל – עקצא", ומבוססת על כרזה לגיוס מתאבדים ל"ג'האד" - מלחמת הקודש - של הארגונים האיסלמיים בשטחי יהודה, שומרון ועזה. הישנותם של האירועים - פיגועי התאבדות וירי, מבצעי חיסול ותגובות צבאיות - יצרה מציאות פרועה של אובדן, יגון וסבל. מציאות מקהת חושים שהופכת לשגרה בלתי נסבלת של קבלה.

"שהיד" הוא מונח דתי-מוסלמי, שמקורו במונח "מרטיר" (קדוש מעונה) במסורת הנוצרית. פירושו המילולי הוא "עד" - "אדם אשר מעשיו מעידים על אמונתו" (יוונית). לפי המסורת המוסלמית, "שהיד" הוא תואר שניתן למוסלמי לאחר מותו, אם מת תוך כדי קיום מצווה דתית, או תוך כדי מלחמה למען הדת. בארצות ערב משתמשים במונח זה כתואר לחיילים שנהרגו במילוי תפקידם (כך נהוג גם בקרב הדרוזים לגבי חללי צה"ל הדרוזים). בקרב הפלסטינים נעשה שימוש במונח זה כתואר לפלסטינים שנהרגו באינתיפאדה, ובייחוד כתואר למחבלים מתאבדים. שהיד נחשב כמי שמקומו בגן עדן מובטח. זאת על-פי הפסוק בקוראן: "...ואל תחשיבו את הנהרגים למען אללה מתים, אלא הם חיים אצל ריבונם ומקבלים את שכרם." (סורת "אאל עומר" פסוק 169).

על פי עיצובה של כרזת הגיוס, שמטרתה בין היתר להאדיר ולשבח את התגייסותו של הצעיר המוסלמי למלחמת קודש, סודאי יוצרת מעין איקונה קדושה המשלבת בין הקדוש הנוצרי לשהיד המוסלמי. הדמות שמופיעה בכרזת הגיוס, נראית בציר כנער צעיר לבוש בגלימת פרחי כמורה מימי הביניים והילת קדוש נוצרי מוזהבת לראשו. ברקע ניתן לראות את מסגד אל-עקצא ואת דגל פלסטין. הציור עשוי בטכניקת ציור אקריליק על בד המחקה עבודת רקמה (גובלן). טכניקה מסורתית זו שימשה בעבר נשים לרקמת גובלנים דקורטיביים לתיאור מצבים פסטוראליים ונעימים לקישוט בתיהן. החלוקה לריבועים נראית גם כמו פיקסלים המרכיבים תמונת מחשב או טלוויזיה. השימוש בטכניקת זו דווקא, מעביר לצופה את האבסורד שבהרגל ומדגיש את המצב הבלתי נתפס של הפיכת מציאות קורבנית לחיים של שיגרה קשה וכואבת, והפיכתה לדגם ציורי אסתטי. מרב סודאי נולדה וגדלה בנהריה. עיר בגבול ישראל – לבנון. כילדה חוותה את הסכסוך הישראלי-פלשתיני שהשתולל משני עבריה של גדר הגבול הצפוני של ישראל. כאמן בוגר היא יוצרת בטבורו של אותו סכסוך אלים. סכסוך שעם הזמן הופך קיצוני יותר. שיגרת הסכנה, הפחד והקונפליקט הטביעו את חותמם, והביאו אותה לעסוק בשילוב הבלתי נתפס שבין שיגרה מדממת לחיי שיגרה, ולתיאור הזוועות כאסתטיקה דקורטיבית. בשנים האחרונות היא חיה ויצרה בתל-אביב. כיום חיה בקיבוץ גבת.